

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: Ch. Y. L.**, zastoupen JUDr. Lenkou Pavlovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Praha 5, Palác Patium, Žitavského 496, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 48 Az 47/2005 - 23,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 48 Az 47/2005 - 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2005, č. j. OAM - 177/LE - 03 - 07 - 2005, konstatoval, že žalobci (dále jen „stěžovatel“) nelze udělit azyl, a to pro existenci důvodů stanovených v § 15 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že důvodem stěžovatelova odchodu z Číny a stejně tak podání žádosti o azyl v České republice byla jeho obava z potrestání ze strany čínských úřadů, protože ve vlasti podle svých slov zabil člověka. Žalovaný proto dospěl k závěru, že azyl nelze udělit, protože stěžovatel spáchal závažný nepolitický trestný čin. Jelikož v daném případě nebylo rozhodováno podle § 12 zákona o azylu, neposuzoval žalovaný ve stěžovatelově případě existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu, neboť se domníval, že jím byl zkrácen na svých právech. Toto pochybení spatřoval stěžovatel v porušení § 28

zákona o azylu, jelikož žalovaný rozhodl o neudělení azylu, avšak neuvedl, zda se na stěžovatele vztahují překážky vycestování. Dle stěžovatelova názoru je nutno § 28 zákona o azylu vykládat tak, že o překážkách vycestování je nutno rozhodnout vždy, pokud byl výrok rozhodnutí „azyl se neuděluje“. Na výrok o neudělení azylu podle § 12 se vztahuje pouze § 14, což je zřejmé z odlišného textu § 14 oproti § 28. Ustanovení § 15 má dle důvodové zprávy k návrhu zákona o azylu zajistit konformitu jednání České republiky s mezinárodními smlouvami, jimiž je vázána ve smyslu čl. 10 Ústavy. Stěžovatel dále poukázal na princip non - refoulement, kterému stát nemusí dostát pouze v případě, že dotyčná osoba může být z vážných důvodů považována za nebezpečnou. Rovněž zdůraznil závazek státu daný čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, podle něhož nesmí být nikdo vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Smyslem § 28 zákona o azylu je právě předcházení těm situacím, v nichž by došlo k porušení těchto mezinárodněprávních závazků České republiky. Samotnému stěžovateli v zemi původu hrozí, že bude v případě návratu odsouzen a potrestán. Vzhledem k podmínkám v čínských věznicích, zacházení s vězni a existenci trestu smrti se lze důvodně domnívat, že mu hrozí výše uvedené zakázané zacházení. Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že žalovaný dne 18. 7. 2005 vydal v jiné věci rozhodnutí č. j. OAM - 3320/VL - 07 - ZA - 03 - 2003, jímž rozhodl o vyloučení cizince z ochrany formou azylu podle § 15 zákona o azylu, ale současně na jeho osobu vztáhl překážku vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný tak v totožné situaci uplatnil zcela opačný postup, čímž narušil princip právní jistoty a poškodil důvěryhodnost svého rozhodování.

Krajský soud v Praze rozsudkem blíže označeným v záhlaví stěžovatelovu žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí zejména konstatoval, že v přezkoumávaném případě byly splněny podmínky užití § 15 písm. b) zákona o azylu. Soud považuje stěžovatelův výklad § 28 tohoto zákona za lichý, neboť je nutno rozlišovat mezi rozhodnutím podle § 12 zákona o azylu a rozhodnutím podle § 15 téhož zákona. V prvním případě správní orgán v řízení zkoumá, zda důvody uváděné žadatelem o azyl jsou podřaditelné pod důvody, s nimiž zákon udělení azylu spojuje, a v případě neexistence takových důvodů rozhodne o tom, že žadateli se azyl neuděluje. Ve druhém případě, zjistí-li důvody vylučující udělení azylu, rozhodne tak, že žadateli azyl nelze udělit. Jde tak o zcela odlišnou podstatu rozhodovací činnosti správního orgánu. Pokud žalovaný rozhodl podle § 15 zákona o azylu, dal tím najevo, že řízení podle § 12 vůbec nepovede. Rozhodnutí o neudělení azylu a o tom, že azyl nelze udělit, jsou pojmy zcela odlišné, a proto nedošlo k porušení § 28 zákona o azylu. Za tohoto stavu věci se rozhodnutí žalovaného nemohlo dostat do rozporu s čl. 10 Ústavy a rovněž tak neodporuje Úmluvě. Tuto stěžovatelovu námitku proto krajský soud hodnotil jako neopodstatněnou. Z napadeného rozhodnutí, které bylo učiněno na základě náležitě zjištěného skutečného stavu věci, je rovněž zcela zřejmé, k jakému právnímu závěru žalovaný dospěl a na základě jakých právních úvah. Na závěru soudu nezměnila nic ani stěžovatelova námitka poukazující na nejednotnost rozhodovací praxe žalovaného, neboť předmětem přezkumné činnosti soudu bylo toliko rozhodnutí vydané ve vztahu ke stěžovateli, nikoli rozhodnutí, na které stěžovatel v žalobě odkazuje.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, a to z důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Interpretace § 28 v souvislosti s § 12 a § 15 zákona o azylu, jak ji krajský soud provedl, nemá oporu v zákoně o azylu ani jiném pramenu práva. Soud pochybil, pokud vyvodil odlišný závěr pouze z terminologické odlišnosti výrazů „azyl se neuděluje“ a „azyl nelze udělit“. Zákon

o azylu terminologicky nerozlišuje mezi rozhodnutím v případě, v němž nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14, a azyl se proto neudělí, a rozhodnutím, podle něhož azyl nelze udělit pro naplnění důvodů podle § 15, souhrnně zákon označuje obě tato rozhodnutí termínem „rozhodnutí o neudělení azylu“. Tuto skutečnost lze dovodit především z § 2 odst. 9 zákona o azylu, který taxativním způsobem stanoví, co je považováno za rozhodnutí ve věci azylu podle tohoto zákona. Rozhodnutí, podle něhož azyl udělit nelze, v něm není uveden jako samostatná kategorie rozhodnutí, a proto je nutné jej podřadit pod kategorii rozhodnutí o neudělení azylu. Opačný názor zastávaný krajským soudem by vedl k absurdnímu závěru, že rozhodnutí podle § 15 není rozhodnutím ve věci azylu podle zákona o azylu. To by ve svém důsledku znamenalo, že na tato rozhodnutí by se např. vůbec nevztahovala hlava IV. zákona o azylu. Takto diametrálně odlišné postavení dvou typově podobných rozhodnutí však nemá žádné opodstatnění.

Stěžovatel rovněž napadl výklad vztahu § 12 a § 15 zákona o azylu, jak jej učinil krajský soud. Domnívá se totiž, že žalovaný by měl přistoupit ke zkoumání důvodů vylučujících udělení azylu podle § 15 teprve poté, co shledal důvod pro udělení azylu. Pro tento výklad hovoří několik argumentů. Prvním z nich je skutečnost, že § 15 adaptuje do vnitrostátního právního řádu články 1 písm. F Úmluvy o právním postavení uprchlíků (tzv. exkluzivní klauzuli). Kdo je uprchlíkem stanoví tzv. inkluzivní klauzule, která se uplatní z hlediska systematiky Úmluvy před klauzulí exkluzivní, neboť tato je vůči ní *lex specialis* a je nutno ji použít až ve druhém sledu. Ke stejnému výkladu dle stěžovatelova názoru vede i teleologický výklad exkluzivní klauzule. Totéž lze dovodit i z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“). Žalovaný tak nedal najevo, že řízení o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu vůbec nepovede, ale naopak tím implicitně vyjádřil, že podmínky pro udělení azylu zkoumal, dospěl k názoru, že stěžovatel tyto podmínky splňuje, avšak z důvodu uvedeném v § 15 písm. b) dospěl k závěru, že mu mezinárodní ochrana formou azylu nemůže být poskytnuta.

Stěžovatel se rovněž domnívá, že povinnost žalovaného zkoumat existenci překážky vycestování v případě aplikace § 15 zákona o azylu lze dovodit z čl. 1 odst. 2 Ústavy, podle kterého Česká republika dodržuje závazky vyplývající pro ni z mezinárodního práva. Z důvodové zprávy k návrhu zákona o azylu vyplývá, že povinnost zabývat se existencí překážek vycestování byla v podobě § 28 do zákona o azylu vtělena právě proto, aby cizinci byla zajištěna úplná ochrana před porušováním jeho základních práv a zároveň aby Česká republika dodržela závazky vyplývající z mezinárodních smluv. Principu *non-refoulement* (čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků - dále jen „Úmluva“) nemusí smluvní stát dostát pouze v případě, že dotyčná osoba může být z vážných důvodů považována za nebezpečnou v zemi, ve které se nachází, nebo která poté, co byla usvědčena konečným rozsudkem ze zvláště těžkého trestného činu, představuje nebezpečí pro společnost země (čl. 33 odst. 2 Úmluvy), což není stěžovatelův případ. Jiným závazkem státu je například nevystavit nikoho mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu (čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv), přičemž tato povinnost státu je bezpodmínečná. Proto i v případě, že je shledáno, že azyl nelze udělit, musí se žalovaný zabývat skutečností, zda dotyčné osobě nehrozí jednání Evropskou úmluvou zakázané, a to právě zkoumáním existence překážek vycestování podle § 28 a § 91 zákona o azylu. Ve stěžovatelově případě je takové zkoumání aktuální, neboť mu evidentně hrozí, že bude v případě návratu do země původu odsouzen a potrestán, což vzhledem k podmínkám v čínských věznicích, tamnímu zacházení s vězni a existenci trestu smrti odůvodňuje obavu ze zmíněného zakázaného

jednání. Vzhledem k výše zmiňovaným důvodům stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť podle jeho názoru jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní výpovědi a podání stěžovatele učiněná ve správním řízení. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti žalovaný konstatuje, že setrvává na svých závěrech, s nimiž se ztotožnil i krajský soud, že ve stěžovatelově případě byl dán důvod pro užití § 15 písm. b) zákona o azylu. Otázku prvotní aplikace tohoto ustanovení před § 12 zákona o azylu ponechal na zvážení Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je proto přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (srov. www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož právní otázkou stěžovatelem předloženou se dosud nezabýval, a je tedy splněn důvod přijatelnosti uvedený výše pod bodem 1.

Nejvyšší správní soud se rozsudkem krajského soudu zabýval v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž v něm neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

Kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu správního i soudního spisu je zřejmé, že na stěžovatele byl vztažen důvod podle § 15 zákona o azylu, pro nějž azyl udělit nelze. Jelikož aplikace tohoto zákonného ustanovení nebyla stěžovatelem zpochybněna ani po stránce právní ani po stránce skutkové, nemohl se jí Nejvyšší správní soud dále zabývat.

Předmětem sporu mezi účastníky je, zda v případě aplikace § 15 zákona o azylu je žalovaný povinen zkoumat existenci překážek vycestování podle § 91 téhož zákona a postupovat podle § 28 zákona o azylu.

Podle § 28 zákona o azylu, pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.

Krajský soud toto ustanovení interpretoval tak, že se vztahuje pouze na případy, kdy ministerstvo neudělí azyl, popř. odejme azyl, nikoli na případy, kdy azyl vůbec nelze udělit, neboť při aplikaci § 15 se řízení o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu vůbec nevede.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tento názor krajského soudu není správný, a to z následujících důvodů:

Podle § 15 zákona o azylu (účinném ke dni vydání správního rozhodnutí) azyl nelze udělit, **i když budou zjištěny důvody uvedené v § 12(!)**, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení azylu

- a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech,
- b) se dopustil před podáním žádosti o udělení azylu vážného nepolitického trestného činu mimo území, nebo
- c) je vinen činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů.

Z citovaného textu § 15 zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že kategorický závěr krajského soudu o nevedení řízení podle § 12 je nesprávný, neboť jinak než v řízení dle tohoto ustanovení nemohou být důvody v něm uvedené zjištěny. Výkladem lze naopak učinit jednoznačný závěr, že zákon o azylu předpokládá nejprve posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12 a teprve následně případné posouzení důvodů, pro něž azyl udělit nelze. V opačném případě by totiž výše zvýrazněná věta neměla v kontextu § 15 žádný význam.

Nelze souhlasit ani se závěrem krajského soudu, že z pouhé gramatické odlišnosti výrazů „azyl nelze udělit“ a „azyl se neuděluje“ vyplývají rozdílné důsledky ve vztahu

k posuzování překážek vycestování. Je tomu jednak proto (jak správně namítá stěžovatel), že v § 2 odst. 9 zákona o azylu neexistuje jako samostatná kategorie rozhodnutí ve věci azylu rozhodnutí o tom, že azyl nelze udělit, ale pouze kategorie neudělení azylu. Je samozřejmě zcela nesmyslné, že by tím zákonodárce pojal za cíl rozhodnutí o tom, že azyl udělit nelze, nepovažovat za rozhodnutí ve věci azylu. Zároveň lze k témuž závěru dospět i z pohledu kauzálních souvislostí, neboť v jednom případě není azyl udělen pro nesplnění podmínek § 12 a v druhém případě není udělen proto, že jej z důvodů uvedených v § 15 udělit nelze. Přestože žalovaný používá v těchto případech gramaticky odlišný výrok („azyl se neuděluje“ a „azyl nelze udělit“), významově se z hlediska právních následků jedná o jednu a tutéž situaci. Proto je namístě se v souladu s § 28 zákona o azylu zabývat existencí překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Pokud jde o stěžovatelovy námitky týkající se porušení Ústavy České republiky a Úmluvy, pak je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že v této části je právní názor krajského soudu zcela nesprávný. Pokud totiž soud jen konstatoval, že za předpokladu souladu rozhodnutí žalovaného se zákonem (což bylo navíc vyvráceno výše), se toto rozhodnutí nemohlo dostat ani do rozporu s čl. 10 Ústavy a rovněž tak neodporuje Úmluvě, nelze s ním souhlasit. Krajský soud se přitom vůbec nevypořádal se stěžovatelovou argumentací uvedenou v příslušném žalobním bodu.

Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, sp. zn. 9 Azs 23/2007 (viz www.nssoud.cz), zásada „*non-refoulement*“, jejíž aplikace se v kasační stížnosti dovolává stěžovatel, a která je zakotvena v čl. 33 Úmluvy, znamená *de facto* závazek smluvních států „*nevyhostit jakýmkoli způsobem nebo nevrátit uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“. Tato zásada je podle oficiálního výkladu Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) součástí obyčejového mezinárodního práva a je tudíž závazná pro všechny státy (www.unhcr.cz). Roku 1951 byla vtělena právě do čl. 33 Úmluvy, která patří k hlavním mezinárodním závazkům České republiky v oblasti uprchlického práva.

Příkaz označovaný za zásadu „*non-refoulement*“ vyložila i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva v návaznosti na článek 3 Evropské úmluvy (publikovaná jako sdělení Ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb.) v tom směru, že nelze uprchlíka vrátit do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu zakázaného tímto článkem. Zmíněn může být např. rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci H. L. R. proti Francii ze dne 29. 4. 1997 (publ. pod č. 1997 - III Sbírkou rozsudků a rozhodnutí, § 34): „*Vyhoštění cizince smluvní stranou může být nicméně záležitostí, na niž se vztahuje článek 3, a tudíž může vzniknout odpovědnost tohoto státu podle Úmluvy, pokud jsou dány zásadní důvody pro předpoklad, že tato osoba, pokud by byla vyhoštěna, by v zemi, kam by vycestovala, byla vystavena reálnému riziku zacházení rozpornému s článkem 3. V takovém případě článek 3 vyvolává povinnost nevyhostit takovou osobu do tohoto státu (viz rozsudek Soering proti Spojenému království ze 7. července 1989, série A č. 161, str. 35, § 90 - § 91; rozsudek Cruz Varas a ostatní proti Švédsku z 20. března 1991, série A č. 201, str. 28, § 69 - § 70; rozsudek Vilvarajah a ostatní, cit. výše, str. 34, § 103; rozsudek Chahal proti Spojenému království z 15. listopadu 1996, Sbírkou rozsudků a rozhodnutí 1996 - V, str. 1853, § 73 - § 74, a str. 1855, § 80; a rozsudek Ahmed proti Rakousku ze 17. prosince 1996, Zprávy 1996 - VI, str. 2206, § 39).*“ Citovaný judikát je možno

analogicky vztáhnout i k čl. 2 Evropské úmluvy, který se týká přímo ochrany života jako takového.

Aplikační přednost takto komplexně chápané mezinárodněprávní zásady „*non-refoulement*“ před vnitrostátním právem byla navíc potvrzena i v judikatuře zdejšího soudu, konkrétně v jeho rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, (publ. pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz) „*V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy.*“

Aby však bylo nezbytné přednostně aplikovat výše naznačené mezinárodněprávní normy, musel by Nejvyšší správní soud nejprve dospět k závěru, že aplikovaná vnitrostátní právní úprava je s nimi v rozporu. Tato situace však v daném případě nenastala, neboť výše popsany výklad § 28 zákona o azylu je se závazky České republiky zcela konformní a poskytuje žadateli o azyl v podobě posouzení překážek vycestování procesní mechanismy, které by jejich případnému porušení byly schopny zabránit. Výklad učiněný žalovaným i krajským soudem je s nimi naopak v příkrém rozporu, stěžovatel se tedy za takových okolností oprávněně dovolával jejich zohlednění.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je krajský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Proto rozhodnutí žalovaného zruší a zaváže jej, aby se v dalším řízení zabýval i posouzením existence překážek vycestování ve stěžovatelově případě.

O nákladech řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem rozhodne krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu

